

N:o 171.

Af herr **O. B. Olsson**, om ändrad lydelse af § 52 regeringsformen och § 33 riksdagsordningen.

Enligt regeringsformens 52 och riksdagsordningens 33 §§ utnämner Konungen vid början af hvarje riksdag en talman och en vice talman för hvardera kammaren.

Detta enligt grundlagen föreskrifna förfaringssätt har visserligen hittills utan annan olägenhet än farhågan kunnat fortfara; men under denna riksdag hafva förhållanden redan inträffat, hvilka äro ganska varnande, nemligen att talmannen i Första Kammaren och vice talmannen i Andra Kammaren insjuknat och man kan hafva anledning frukta, att sådant skulle kunna inträffa icke allenast för det närvarande med endera eller båda af de ännu friska talmännen, utan äfven framdeles, att båda talmännen i endera kammaren blefve genom sjukdom eller andra omständigheter urståndsatta att leda kammarens öfverläggningar, hvaraf måste följa, antingen att kammarens och i viss mån riksdagens arbete för längre eller kortare tid måste afstanna, eller andra åtgärder vidtagas som icke finna något stöd i riksdagsordningen.

Vill man taga någon hänsyn till andra länders förhållanden i detta hänseende, så finner man att de fleste lagstiftande församlingar sjelfve välja sina presidenter och vice presidenter (motsvarande våra talmän och vice talmän), samt dessa senare till ett antal, som på olika ställen motsvarar två, tre och fyra gånger de ordinarie presidenternas antal.

Då nu faktiska förhållanden påkalla en ändring uti grundlagens ifrågavarande bestämmelser, synes tiden vara inne att åter upptaga den

redan tillförne väckta frågan om Kamrarnes rätt att sjelfva utse sina talmän.

På grund af hvad här ofvan blifvit anfördt får jag vördsamligen anhålla, att Riksdagen för sin del täcktes besluta,

att 52 § regeringsformen samt 33 § riksdagsordningen må erhålla den förändrade lydelse, att Riksdagens båda kamrar må hvar för sig välja en talman samt två vice talmän.

Om remiss till konstitutionsutskottet anhålles.

Stockholm den 21 februari 1891.

O. B. Olsson.